

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **M.M.**

skazanej za czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 3 k.k.
procedując w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 marca 2026 r.,
w przedmiocie kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 11 września 2025 r., sygn. akt II AKa 38/25,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach
z dnia 26 listopada 2024 r., sygn. akt II K 14/24
na podstawie art. 531 § 1 i 3 k.p.k., art. 432 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M.P. (Kancelaria Adwokacka w Ł.), obrońcy z urzędu skazanej M.M., kwotę 1476 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnić skazaną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pismami datowanymi 19 grudnia 2025 r. i 18 lutego 2026 r. skazana M.M. wyraziła wolę cofnięcia kasacji wniesionej przez jej obrońcę od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 11 września 2025 r., sygn. akt II AKa 38/25. Stwierdziła, że cyt. „ja pogodziłam się już ze swoim wyrokiem” oraz że „wyrok, który otrzymałam za II- instancję jest zgodny”. Obrońca, którą zapoznano z wymienionymi pismami skazanej, pismem z dnia 10 marca 2026 r. cofnęła kasację oraz wniosła o zasądzenie kosztów obrony skazanej sprawowanej z urzędu, oświadczając, że koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W sprawie nie zachodzi wypadek przewidziany w art. 79 k.p.k., jak również żadna z przyczyn wymienionych w art. 439 k.p.k., zatem zgodnie z art. 432 k.p.k., na zasadzie art. 518 k.p.k. mającego zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym, kasację należało pozostawić bez rozpoznania.

Wniosek obrońcy o zasądzenie na jej rzecz kosztów sprawowanej z urzędu obrony skazanej w postępowaniu kasacyjnym podlegał uwzględnieniu, bowiem zarządzeniem z dnia 23 września 2025 r. Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Lublinie wyznaczył adw. M.P. do ewentualnego sporządzenia i podpisania kasacji w przedmiotowej sprawie (k. 1030 akt sprawy), jakkolwiek w sytuacji, gdy nie postulowała tego sama skazana, przed podjęciem tej decyzji słuszne byłoby ustalenie, czy chce ona wniesienia kasacji. Najwyraźniej tak nie było, skoro w piśmie z 18 grudnia 2025 r. M. M. twierdziła, że cyt. „od września 2025 r. nie mam żadnego kontaktu z adw. M.P., nie miałam pojęcia o wysłaniu wniosku o kasację Pani Adwokat, jak i nie wyraziłam zgody”. Rozstrzygnięcie w przedmiocie wynagrodzenia obrońcy znajduje oparcie w przepisach art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1564) i w § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2024 r. poz. 763).

Trudna sytuacja materialna skazanej, którą wcześniej dostrzegł Sąd Apelacyjny zwalniając ją od opłaty za obie instancje i wydatków postępowania odwoławczego, ale też sygnalizowany przez nią brak woli wszczynania postępowania kasacyjnego, przemawiały za zwolnieniem jej od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

[WB]

[a.ł]